

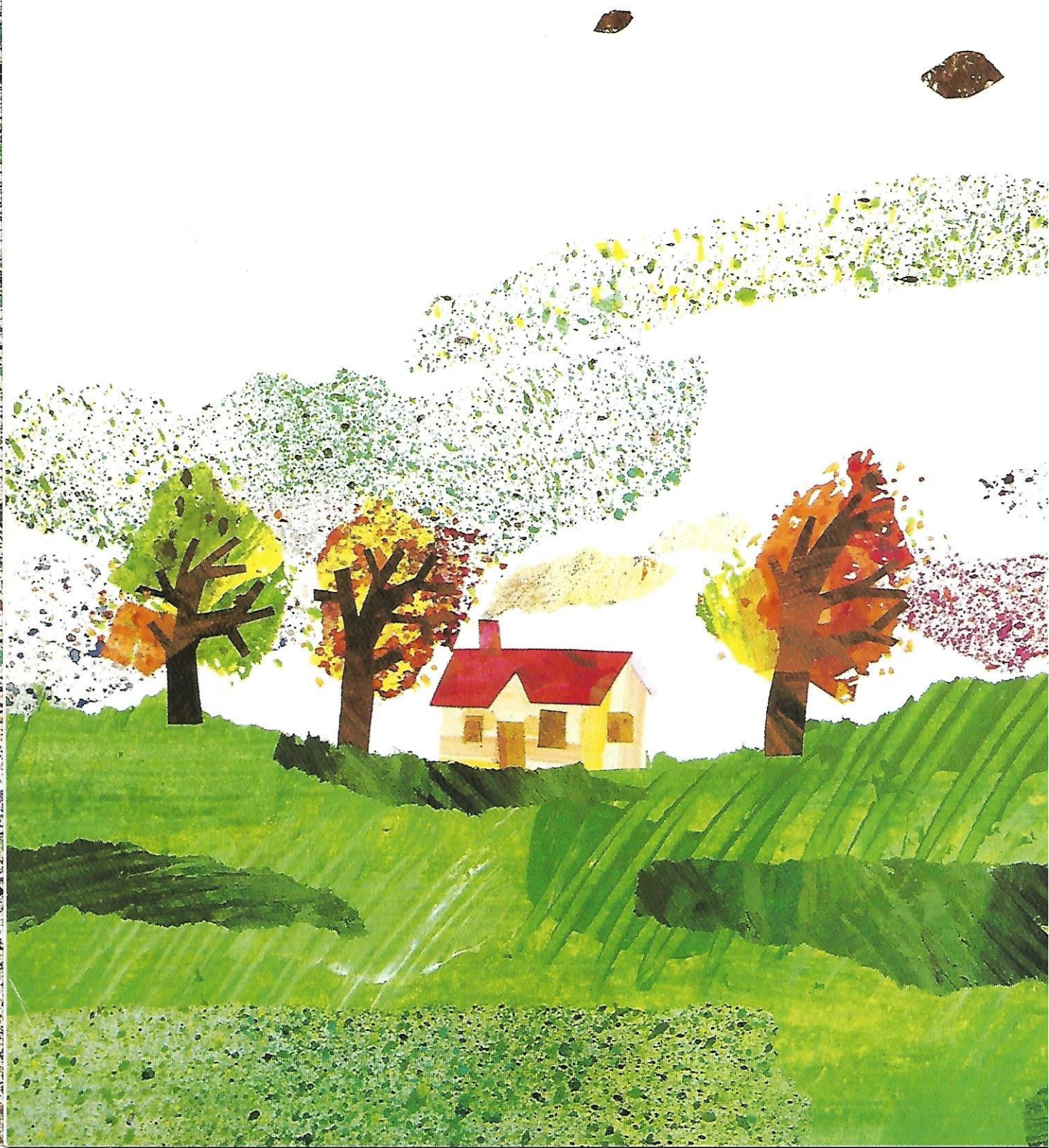
Eric Carle

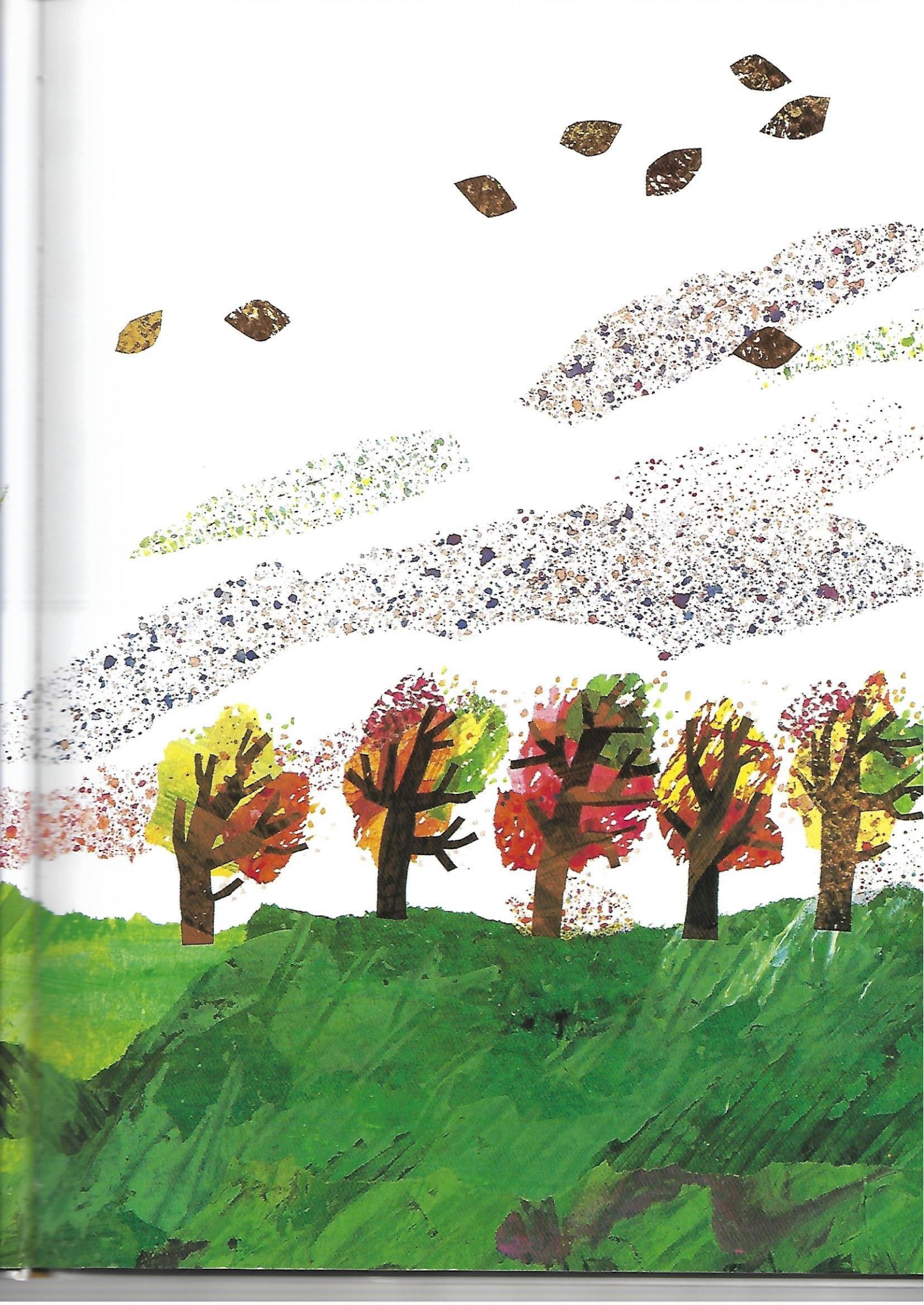
Το σποράκι ταξιδεύει...

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

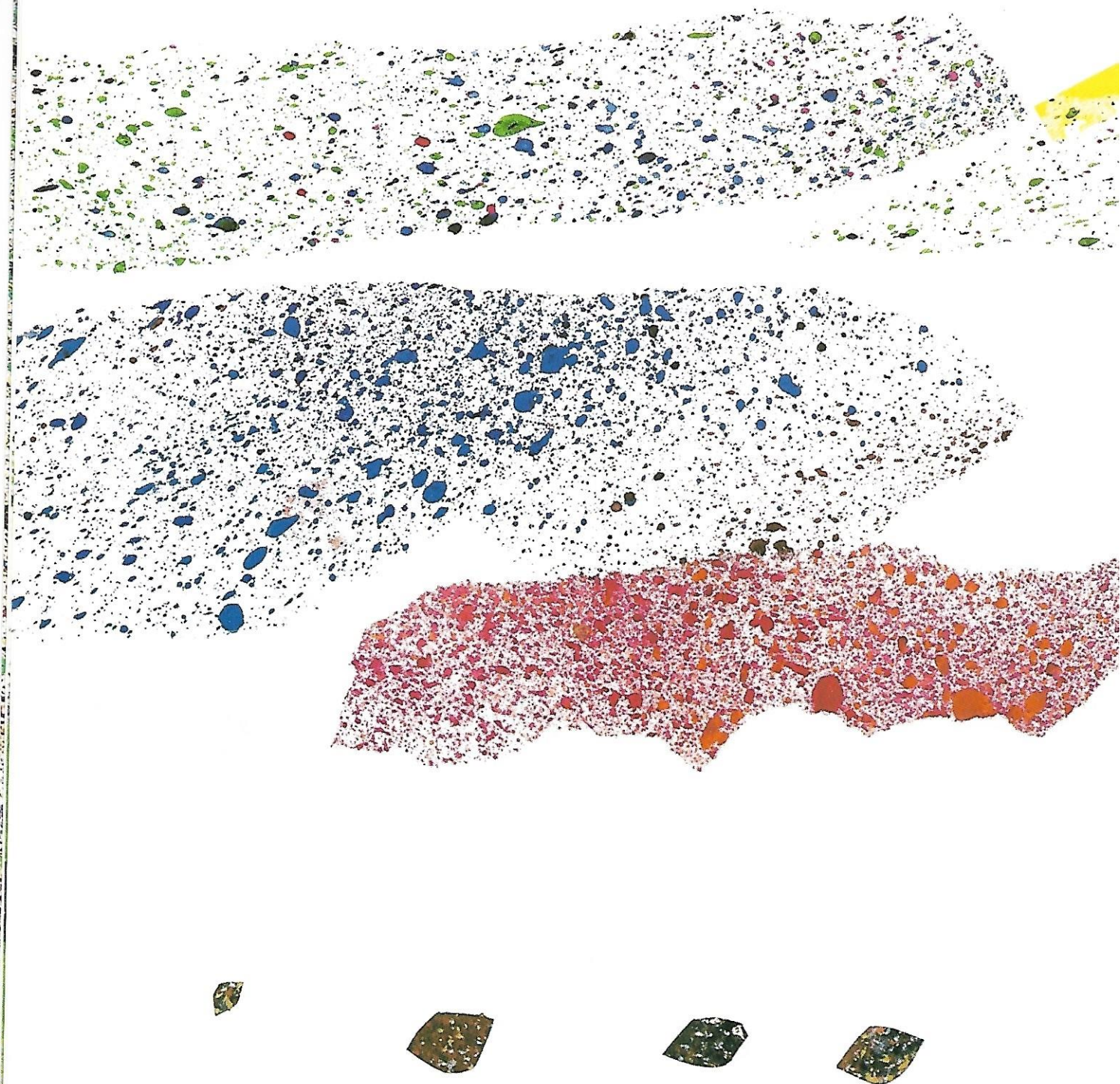
Είναι φθινόπωρο.

Ο αέρας φυσάει δυνατά. Παρασέρνει τους σπόρους των λουλουδιών ψηλά στον ουρανό και τους ταξιδεύει πάνω από τη γη. Ένας απ' αυτούς είναι μικρούλης, πιο μικρός απ' όλους τους άλλους. Θα καταφέρει το σποράκι να μη μείνει πίσω και χαθεί; Αλλά για πού το 'βαλαν όλοι τους;

Ένας από τους σπόρους πετάει ψηλά, πολύ πιο ψηλά απ' όλους.
Ανεβαίνει, όλο ανεβαίνει... Φτάνει τόσο ψηλά, που καίγεται από
τις ακτίνες του ήλιου.
Αλλά το σποράκι συνεχίζει το ταξίδι του παρέα με τους άλλους.

Ένας άλλος σπόρος προσγειώνεται πάνω στην παγωμένη κορυφή ενός βουνού. Εδώ οι πάγοι δεν λιώνουν ποτέ – κι σπόρος δεν καταφέρνει να φυτρώσει. Οι υπόλοιποι σπόροι συνεχίζουν το ταξίδι τους. Το σποράκι, όμως, δεν πετάει τόσο γρήγορα όσο οι άλλοι.

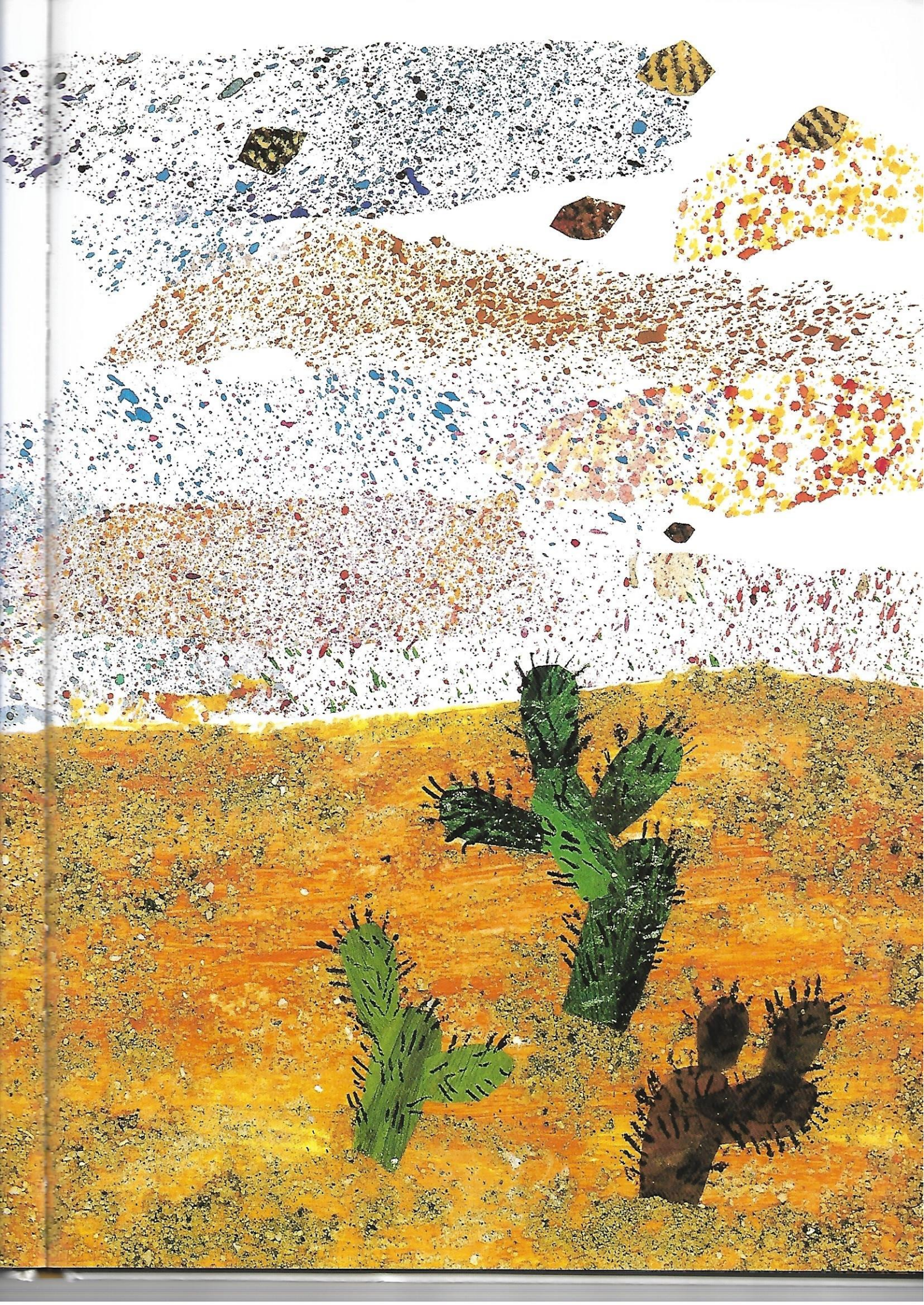
Τώρα πετούν πάνω από τον ωκεανό. Ένας σπόρος πέφτει στη θάλασσα και χάνεται. Οι υπόλοιποι συνεχίζουν το ταξίδι τους. Τους παρασέρνει ο αέρας. Το σποράκι, όμως, δεν πετάει τόσο ψηλά όσο οι άλλοι.

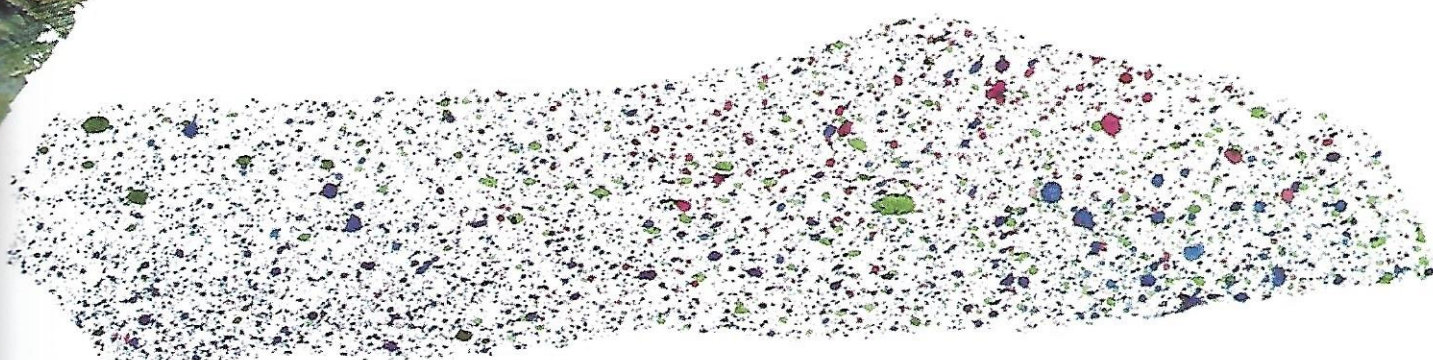
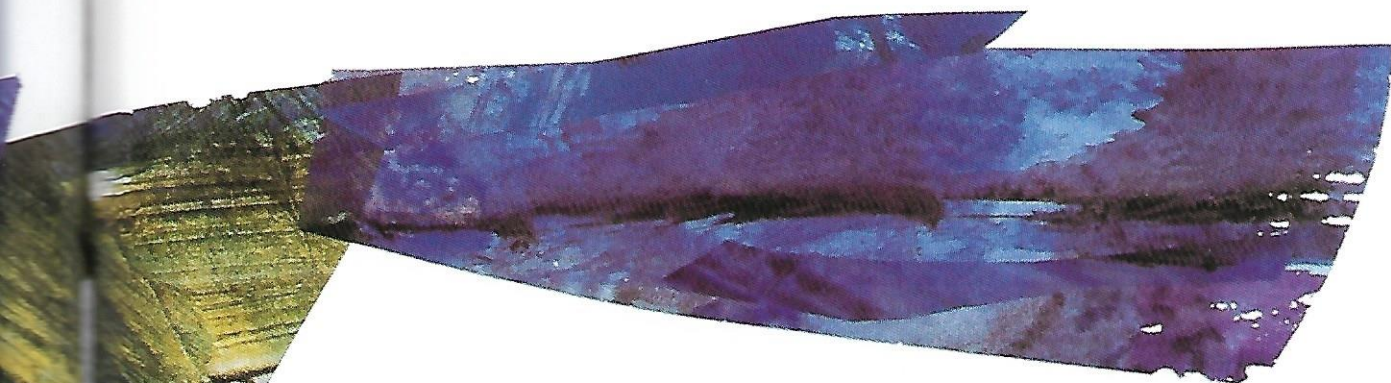
Ένας σπόρος παρασύρεται προς την έρημο. Εκεί έχει ζέστη
και ξηρασία, και ο σπόρος δεν θα μπορέσει να φυτρώσει.
Τώρα το σποράκι πετάει πολύ χαμηλά, αλλά ο αέρας
το σπρώχνει μαζί με τους άλλους.

Επιτέλους, ο αέρας κόπασε και οι σπόροι πέφτουν μαλακά πάνω
στη γη. Ένα πουλί αρπάζει ένα σπόρο με το ράμφος του.
Το σποράκι, όμως, μένει εκεί, στο χώμα. Είναι τόσο μικρό,
που το πουλί δεν το είδε.

Έφτασε ο χειμώνας.

Μετά το μακρύ τους ταξίδι, οι σπόροι βυθίζονται στη γη, σαν να ετοιμάζονται να κοιμηθούν μέσα στο χώμα. Πέφτει χιόνι και τους σκεπάζει, σαν απαλή, άσπρη κουβέρτα.

Ένας πεινασμένος ποντικός, που ζει κι αυτός κάτω από τη γη,
τρώει ένα σπόρο. Το σποράκι, όμως, μένει ακίνητο κι ο ποντικός
το προσπερνάει.

Έρθε η άνοιξη.

Τα χιόνια έλιωσαν. Τα πουλιά πετούν στον ουρανό.

Ο ήλιος λάμπει. Πότε πότε βρέχει. Οι σπόροι φουσκώνουν

τόσο, που αρχίζουν να σκάνε. Δεν είναι πια σπόροι, είναι φυτά.

Απλώνουν ρίζες στο έδαφος. Μετά, οι μίσχοι και τα φυλλαράκια

τους αρχίζουν να μεγαλώνουν, αναζητώντας τον ήλιο και

τον αέρα. Αλλά υπάρχει κι ένα φυτό που μεγαλώνει πολύ

πιο γρήγορα από τα άλλα. Είναι ένα δυνατό ζιζάνιο.

Κλέβει όλο το φως και το νερό από ένα νεαρό φυτό.

Κι αυτό πεθαίνει.

Το σποράκι δεν έχει αρχίσει ακόμα να μεγαλώνει.

Σε λίγο θα είναι αργά. Κάνε γρήγορα!

Να, τώρα αρχίζει να μεγαλώνει κι αυτό.

Κάνει ζέστη. Τα παιδιά βγαίνουν έξω κι αρχίζουν το παιχνίδι.
Περίμεναν κι αυτά για μήνες να 'ρθει η άνοιξη και να βγει ο ήλιος.
Ένα παιδί, καθώς τρέχει, πατάει κατά λάθος ένα νεαρό φυτό.
Αχ, έσπασε! Δεν μπορεί πια να μεγαλώσει...

Το μικρό φυτό που φύτρωσε από το σποράκι μεγαλώνει γρήγορα,
αλλά ένα άλλο, δίπλα του, ακόμα γρηγορότερα. Προτού το μικρό
φυτό βγάλει τρία φυλλαράκια, το άλλο έχει κιόλας εφτά!
Να κι ένα μπουμπούκι, που σε λίγο ανοίγει και γίνεται λουλούδι!

Μα τι συμβαίνει; Ακούγονται βήματα.
Μια σκιά πέφτει πάνω στα φυτά.
Μετά, ένα χέρι πλησιάζει και κόβει
το μίσχο του λουλουδιού.

Ένα αγόρι έκοψε το λουλούδι και το προσφέρει στη φίλη του.

Έφτασε το καλοκαίρι.

Το φυτό που φύτεψε από το σποράκι έχει μείνει μονακό.

Μεγαλώνει συνέχεια. Δεν σταματά. Ο ήλιος το ζεσταίνει,

η βροχή το ποτίζει. Έχει πολλά φύλλα. Ψηλώνει όλο και

περισσότερο. Ψήλωσε πάνω απ' τους ανθρώπους.

Ψήλωσε πάνω από τα δέντρα. Ψήλωσε πάνω από τα σπίτια.

Στην κορυφή του άνθισε ένα λουλούδι. Άνθρωποι έρχονται

από παντού για να το δουν. Είναι το ψηλότερο λουλούδι

που έχουν δει ποτέ. Είναι ένα λουλούδι-γίγαντας.

Όλο το καλοκαίρι, πουλιά, πεταλούδες και μέλισσες το επισκέπτονται.
Κανείς δεν έχει ξαναδεί ένα τόσο μεγάλο και όμορφο λουλούδι.

Έρθε και πάλι το φθινόπωρο.

Οι μέρες μικραίνουν. Τα βράδια κάνει ψύχρα. Ο αέρας στριφογυρίζει γύρω από το λουλούδι, παρασέρνοντας κίτρινα και κόκκινα φύλλα.

Μερικά πέταλα του γιγάντιου λουλουδιού πέφτουν στη γη και στροβιλίζονται μαζί με τα χρυσοκόκκινα φύλλα.

Ο αέρας δυνάμωσε. Το λουλούδι έχασε σχεδόν όλα του τα πέταλα.
Ο μίσχος του λυγίζει από τον αέρα. Κι όσο ο αέρας δυναμώνει,
τόσο το λουλούδι τρέμει. Άλλο ένα δυνατό φύσημα...
...κι ο κάλυκας του λουλουδιού σκάει. Από μέσα ξεχύνονται
ένα σωρό σποράκια, που τα παρασέρνει κι αυτά ο άνεμος.

